

1-2007 Kỷ Yếu: Người Nhật Lon

Người Nhật Lon Buổi trưa trời nắng, con đường vắng, Tôi thấy một người đi nhật lon. Chiếc áo sờn vai, gầy vóc hạc, Trên đầu mái tóc bạc nhiều hơn. Ông già lần đến nơi thùng rác, Chẳng ngại chi mùi hôi bốc lên. Chẳng ngại ai ngang qua ngoái lại, Và người quen bắt chợt... kêu tên. Vỏ lon bia chứa đầy năm cắc, Nhật được trăm thì đủ bữa ăn. Ông phải moi bao thùng rác nhỉ ? Không màng đến chuyện nặng ruồi giăng. Với ông hạnh phúc là khi thấy, Những vỏ lon người ta bỏ đi. Những vỏ lon chưa ai đến lượm, Mà ông lục được giữa bao bì. Hôm nào nếu cả ngày mưa đổ, Tôi nghĩ ông già chắc đói meo. Bởi sức đâu mà xông gió bão, Lội từng quán xá vắng leo teo. Thật hay ông chẳng hề xin xỏ, Bạc lẻ của người ta ném cho. Hay đứng chực ngay bàn quán nhậu, Chờ lon bia cạn quẳng ơ thờ. Cuộc đời ông mỗi ngày như thế, Phía trước khác gì khoảng tối đen. Không có tương lai và ước muốn, Nhọc nhằn nặng gánh ở kề bên. Nhìn ông già khiến tôi liên tưởng, Những trẻ em nghèo nơi Việt Nam. Sớm tối lang thang đầu xó chợ, Lượm ve chai, nắng sạm da chàm. Đất Mỹ thiên đường em biết chứ, Bên lề cái cảnh tượng giàu sang. Là khuôn mặt của người lao khổ, Sẽ khiến lòng em thêm ngỡ ngàng. Buổi trưa trời nắng vàng gay gắt, Người nhật lon còn bị nhẹ tay. Tôi nghĩ con đường đâu có bụi, Mà sao đôi mắt cứ cay cay. NGUYỄN PHAN NHẬT NAM
http://conduongtinhyeu.org/D_1-2_2-123_3-123_4-137/